

μυαλοῦ του γιὰ νὰ δεχτεῖ ἐπιτέλους τὸ ἀνώτατο δόριο τῆς νεβρικής συγκίνησης, ἢ καλλίον τοῦ νεβρικοῦ συγκλονισμοῦ. Ἄλλοτες—προπάντων οἱ Ἰταλοὶ μουσικοδασκάλοι—συνταίριαζαν ἤχους μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ χτυποῦνε ἐφικρίστα στὸ ἀφτί· τοῦλάχιστο δὲ γυρίσανε ἀπὸ τοὺς ἀκροατῆς τοὺς δλόκληρη διανοητικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ μόρφωση.

Δὲν καταδικάζουμε. Καὶ πῶς ἀλλιῶς θὰ κρίναμε λήστερα τὸ γιγάντιο τοῦτον καλλιτέχνη, ποῦ καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι εἴμαστε γοητευμένοι ἀπὸ τὴν τρομερὴ γοητεία τῆς τέχνης του καὶ ποῦ τοῦ χρωστοῦμε ὥρες μοναδικῆς ἀπόλαψης; Ἀλλὰ λεφτερωμένοι ὅσο μπορούμε ἀπὸ τίς ἐγωιστικὲς καὶ γλυκεῖς ἀνάμνησές μας, σκεπτόμαστε γενικώτερα καὶ προσπαθοῦμε νὰ ξηγήσουμε γιὰτὶ καὶ πῶς οἱ σκηματισμοὶ τοῦ leit-motiv του, οἱ κανόνες τῆς καινούριας λυρικής τραγωδίας, τὸ ὑποχρεωτικὸ πῆς μπάσιμο τοῦ σύμβολου στὸ δῶμα, ὅλα τὰ βαγνέρια στοιχεῖα ποῦ τρομάζαν τὸν κόσμον γιὰ τὴν πρωτοτυπία τους ἐδῶ καὶ τριάνα χρόνια, καὶ φοβερίζουν σήμερα νὰ θέσουν ἄλλες ἀλυσίδες στὴν τέχνη, μπορούσαν ἄχαφνα νὰ λιγοστήσουν ἴσα μὲ τὸν τελεφεταῖο ἀριθμὸ τοὺς θαυμαστάδες του καὶ νὰ κάνουν νὰ ξεχαστεῖ ὁλότελα ἡ ἰδέα τοῦ Μπαυρόντι ποῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν θεωρήσανε γιὰ ὕψιστη ἀποκάλυψη. Ἡ βαγνέρια τέχνη μοιάζει λίγο μὲ τὸ Ρεϊγκόλδο—ἐναν ἑραστή ἀκατανίκητο καὶ φοβερό σ' ὅλους κείνους ποῦ τὸν κοντέψανε. Πολεμήσανε λυσσασμένα γιὰ νὰ τὸν καταχτήσουν. Γοήτεψε καὶ πληγῶσε ὅλους τοὺς ἀγαπητικούς του. Τους ἔδωκε ἀπόλαψη, ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς πόνους καὶ θλίψεις. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀθῶποι θὰ τὸν καρφώσουν πάνω «στὸν ἐρημικὸ βράχο», ποῦ λιγοστοὶ πιστοὶ φίλοι του θὰ θελήσουν ἴσως μονάχοι τοὺς νὰ πάνε νὰ θαμάζουν τὴ λάμψη τοῦ ἀπομοναχισμένη καὶ ἐρημῆς.....

Γέρα Μυτιλήνης. Τετάρτης τοῦ 906.

Δ. Π. ΑΛΒΑΝΟΣ.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ

ΣΜΕΡΤΗ

Τοῦ Ρήγα Γκόλφη.

Μέσ' στὰ ζεστά σου γόνατα νὰ κρύψω τὸ κεφάλι
Λαχτάρησα! καὶ δάκρυα μακαριστὰ νὰ χύσω
Ἀγάπης ποῦ βασίλεψε μέσ' στῆς γητειᾶς τοὺς ὕμνους,
Ποῦ σαλαγώντας τοὺς ρυθμούς οἱ ἀνοιξὲς σου ψάλλουν.

—ὦμί! πηχτὰ τὰ σύννεφα τὸν ἥλιο ἀπαλοκρύβουν
Ἀχνολωμιάζοντας τὸ πῶς στὴ φυλακὴ τῆς ζούλιας
Κι ἄπλες λαβῆς οἱ θάλασσες κομντόχρονες ἐκνοίγουν
Προσμένοντες ὅσο γρηγορῶς ἀνασηκώσῃ τὸ φῶς σου.

Καὶ σμυλτομάτα ἀγγίχτηκες στὸν πόθο καὶ τῷ σπλάχνῳ
Καὶ τῆς καρδίας σου γρίκησα φτερούγισμα λαχτάρας:
Καὶ τὰ μαλλιά μου χέιδες με τῆς ἀντερχίλας

Τὰ κρουσταλλένια δάχτυλα. Κι ὦ φλογερὸ μεθύσι,
Ἐσκυψες καὶ μὲ φίλησες. Καὶ Σμέρτη, στὴ ματιά σου
Δάκρι διαμάντι φωτεινὸ ἔλαψε ἡ ψυχὴ σου.

Θεριστῆς 20.06.

Γ. ΣΤΕΦΑΝΗΣ

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ὁ δικαστῆς. Γιατὶ, χριστιανὲ μου, δίχως αἰτία
ἔσπασες στὸ ξύλο τὴν κακομοίρα τῆ σπιτονοικο-
κερά σου;

Ὁ μεθύστακας (ἀποδλακωμένος) τί, τί;... ἡ
σπιτονοικοκερά μου; Καὶ δὲν εἶπες λοιπὸν ἡ γυ-
ναίκα μου;...

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στὴ στήλη αὕτῃ θὰ κρατᾶμε κάθε βδομάδα, σὰν καὶ
φάλια ληστῶν, ὅλες τίς ἀσυντάξιες καὶ ἀναρθρογραφίες ποῦ
βρίσκονται σὲ καθαρευουσιάνια βιβλία. Συνεργάτες τῆς
στήλης αὗτης θάναί εἰσι οἱ ἀναγνώστες μας, ἀρκεῖ μοναχὰ
πλὴν στὸ βαρβαρισμὸ ποῦ θὰ μᾶς στείλουν νὰ σημειώ-

«Τμημένος καὶ. ὡς καὶ διὰ τοῦ σταυροῦ
τοῦ Σωτήρος, ἐπαξίως ἀπονεμηθέντα
αὐτῷ διὰ τὸν ἀκραιφνῆ φιλελληνισμόν του».

(«Ἀκρόπολη» 2 Σεπτέμβριον σελ. 1, στήλ. 6).

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Γιὰ κανένα καὶ γιὰ πολλοὺς ποιητάδες.

Τετραγωνίδια, τρίγωνα, λογιῆς λογιῆς τσαλῆμια
Καὶ τυπωμένα ὁμορφα σὲ φύλλα πρετρικά,
Μὰ μέσα ψάχνεις ἄδικα νὰ βρῆς ὀλίγην ἔννοια
Σαυτὰ τὰ ὠραῖα σχήματα τὰ γεωμετρικά.

Κι ἂν βρεῖς λιγάκι νόημα, θὰ νάνα σὰ νὰ ψάχνεις
Μέσα σὲ μπόλικα ἔχαρα γιὰ νάβρεις δυὸ σπυριά
Καὶ σὰν τὰ βρῆκες σκέφτῃσαι ἂν ἔλκεν ὁ κόπος
Σὲ τὴν ὥρην φάξιμο γιὰ νάβρεις μόνο αὐτά.

Γ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

(Ἡ ἰδέα τοῦ δευτέρου τετραστίχου εἶνε παρμένη ἀπὸ
τὸ Σάηλοχ τοῦ Σέξπηρ, μετάφρασι τοῦ Πάλλη).

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΔΙΑΠΡΕΠΗΔΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΖΙΝΑΣ

Φίλε Νουμά.

Κοινολογιέται πῶς ὁ διαπρεπὴς καθηγητῆς
κτλ. κ. Δ. Μοστράτος κτλ. τὸ ἐρχόμενο, ἢ καλλίον
κατὰ τὴν κλασικὴ καλολογία τοῦ ἴδιου τοῦ κ.
καθηγητῆ τὸ προσεχὲς (μὲ συμπάθειο) θὰ διδάξει
στοὺς τελειόφοιτους τῆς Σχολῆς τοῦ Γένους μερικὲς
ὥδες ἀπὸ τῆς Ραμάγιας, ἐνῶ δὲν ξέρει Σανσκριτικά.
Τὸ πρᾶμα δὲ φάνηκε παράξενο, ἀφοῦ ὅλοι γνω-
ρίζουμε πῶς τοὺς διδάσκει καὶ Πίνδαρο χωρὶς νὰ
ξέρει Ἑλληνικά.

Λέινε πῶς τὴν ὥρην τῆς παραδόσης φαίνονται
πάνου ἀπ' τὴν ἔδραν σὰν ἀποηκτικὲς τέσσαρες ἀπα-
λάμες μὲ τεντωμένα τὰ πέντε δάκτυλα ἡ κάθε μιὰ.
Εἶναι τῶν αἰοιδίμων Ἀμαξοπούλου καὶ Σαλτέλη. Οἱ
δυὸ στέκονται σὰ σκιὰδι πάνω ἀπ' τὴν κορφή τοῦ
σοφοῦ καθηγητῆ ὅτα σκύφει μέσ' στὸ κείμενο, γιὰ
νὰ μὴν τοῦ κατέβῃ κάνας νταμάς τὴν ὥρην ποῦ
ξεροθῆγοντας καὶ ξεροκαταπίνοντας προσπαθεῖ νὰ
πιάσει τ' ἄπιαστα νοήματα τοῦ Πινδάρου. Οἱ ἄλλες
δυὸ γυρισμένες κατὰ τὸ ἡλιόβγαλμα διεφτύνουν τὰ
φιλοφρονήματά τους πρὸς τοὺς ἰθύντορας τοῦ ξε-
χαρβαλωμένου Γένους.

Ὁ κ. Σταματάκης Δ. Βάλης ἢ Ἀβλάβης, ὅπως
τόνε λὲς ἐλόγου σου, Νουμά, ἄλλος διαπρεπὴς ἀφτός,
(ποῦ μιὰ φορὰ μὲ τὸν «Προμηθεῖα» κήρυξε τὴν
ἀθεΐα, καὶ κατόπι μὲ τὴν ἴδια καλσυναιδελψία ἔ-
στειλε συγχαρητήριο ποίημα;) στὸν Πατριάρχη
ποῦ δὲν ἐπίτρεψε, λέει, νὰ βεθληθῇ (!) τὸ Βαγγέ-
λιο), μαθαίνοντας τὰ καθέκαστα τοῦ Κωνσταντινου-
πολίτη συναδέρφου του, τοῦ ἔστειλε ἕνα ἀγέφυρο

στῆς μετάφρασι τοῦ Πινδάρου, ποῦ ἔχει φιλοτεχνήσει
ἀφτός τοῦ μὲ γραφτὴ παραγγελία νὰ τὸ μουςκέψει
μέσ' σ' ἕνα μαστραπά νερὸ ἀφίνοντας το τρεῖς νύ-
χτες ὅζω σὸ δάκρυ καὶ κατόπι νὰ πιεῖ ἐκεῖνο τὸ
νερὸ τρεῖς πουνῆς κατὰ σειρά καὶ θὰ ξέρει ὅλο τὸν
Πίνδαρο ἀπ' ὅζω, καὶ τὴν ἐξήγησίν του στὴν ἐν-
τέλεια.

Ὁ Μπαρμπα-Μιστριώτης, ὁ διαπρεπὴς τῷ δια-
πρεπῆδων σκανταλιστῆς. Τί χρειάζεται Πίνδαρος
στὰ γυμνάσια! δὲ βάζουν καλύτερα τοὺς Ρηγορικὸς
τοῦ λόγου· ἔτσι τὸ ἐθνικὸ χρῆμα θὰ γλιστρᾷ στὴν
τσέπη ἀφτουνοῦ, ποῦ εἶναι ἐθνικὸς ἀνὴρ καὶ γι' ἀντ-
ἀλλαγὰ τὰ παῖδιά θὰ μαθαίνουν ταρταρινισμό
καὶ ὀνομαστικὲς ἀπόλυτες κι' ἔτσι θὰ γίνονται κι'
ἀφτὰ τέλειοι ἐθνικοὶ ἄνδρες σὰν καὶ λόγου του.

Μερικοὶ πάλι εἶπαν πῶς ὁ κ. Δ. Μοστράτος
πρὶ δημοσιέψει τὸ πολυθρήνητο ἐκεῖνο ἐπιγράμμα
του, ποῦ ἔπρεπε ὅζω καὶ ὅζω στὸ μέτρο καὶ ἔγινε ρε-
ζιλὶ παίρνοντας τὰ μακρὰ γιὰ βραχέα, ἔπρεπε νὰ
συμβουλευτεῖ τὸ διαπρεπὲ κ. Ι. Βαλαβάνη, ποῦ νιώ-
θει ἀπὸ τέτοια, καθὼς λένε. Γιατὶ ὁ κ. Ι. Βαλα-
βάνης μιὰ φορὰ «κατεσκεύασε κιβωτὸν» κι' ἐκεῖνη
ἡ κιβωτὸς κιβωτὸς δὲν εἶταν μόν' εἶταν (τὰ Νεοελ-
ληνικὰ ἀναγνώσματα τοῦ Κασδόνη καὶ εἶνα μὴ
γνωσθῶσιν ἐπίσωσεν αὐτὰ) καὶ ἔτσι βγήκε ἡ Κιβω-
τὸς ἡ πισσωμένη.

Μιὰ μαλαχταργιὰ λοιπὸν ἀφτουνοῦ τοῦ πισσωμεῦ
εἶναι καὶ κάποια σημειωσοῦλα τοῦ κυρ καθηγητῆ
στὴν ἀφτογραφία τοῦ Κοραῆ, ποῦ μαθαίνουμε τόσο
σοφὰ πῶς λαμβὸς θὰ πεῖ, λέει, ὁ πόδας ποῦ ἔχει
τὴν πρώτη συλλαβὴ μακρὰ καὶ τὴ δέφετερη βρα-
χεῖα. Τ' ἀκούς μιὰ βολὰ, κυρ Μοστράτο, σύβουλο ποῦ
τὸν ἔχασες; Ἀλλῃ φορὰ σὰν ἀπορεῖς περὶ τὰ μέ-
τρα, ἐμβρόντητε» ρῶτα τὸν ἀβρόντηχτο φίλο σου κ.
Βαλαβάνη καὶ κείνος θὰ σοῦ δώσει νὰ καταλάβεις,
ὅπως ἔδωκε στὸν κόσμον καὶ καταλάβε «διὰ τῆς με-
θόδου τῆς Κιβωτοῦ», τί θὰ πεῖ λαμβὸς.

— Μὰ ἔτσι λοιπὸν ἀφτοὶ οἱ διαπρεπῆδες ὅλα
ἀνάποδα τὰ βλέπουν, ἀδερφε!

— Φαίνεται νὰ εἶναι διαπρεπῆδες ἀπὸ τὴν ἀνά-
ποδῃ.

Συμπέρασμα: Ἀπ' τίς ἔδρες ἐκεῖνες ποῦ διδά-
ξαν τέτοιοι διδάσκαλοι τοῦ Γένους, τώρα ὀργιάζουν
τέτοιοι σοῖταρῆδες.

Τὸ συμπέρασμα τῶ συμπερασμάτων: Καὶ σ'
ὅλα μας πάμε κατὰ τὴν ἴδια ἀναλογία στὸ ξεχαρ-
βάλωμα. Τὸν Ἀμαξοπούλου καὶ τὸ Σαλτέλη διαδέ-
χονται ὁ Μοστράτος καὶ ὁ Βαλαβάνης, τὸ Φίλιππο
Ἰωάννου ὁ Μιστριώτης, τὸν Τρικούπη ὁ Θεοτόκης
καὶ τράβα κορδέλλα.

Πόλη Ἀλωνάτης 1906.

ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΑΣ.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Φίλιπε Νουμά,

Βλέπω καὶ τὰ καταφέρνεις μιὰ χάρα τὰ φτογ-
γολογικά στὴν ἀπάντησίν σου στὸ Μυτιληνὸ (1) γραμ-
ματικὸ (φύλλο 206). Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ μὴ
ἐπιτρέψεις νὰ τὰ πῶ λιγάκι πιὸ ἐπιστημονικά: Τὰ

1) Μὴ ὕψιλο, τι-ῖωτα ἀπὸ τὸ μύτιλος λατ. mutilus
= κολοβός, κοντιζούκης.

ψηφία ξ και ψ δὲν εἶναι ξεχωριστοὶ φτόγγοι, μόνον εἶναι τὸ καθένα ζεβγάρωμα ἀπὸ δυὸ φτόγγους γραμμένους μονοψηφίς (συντομογραφία): δηλ. ξ=κς καὶ ψ=πς (πρβλ. ζ-στ, κτλ. πού' ἔχει πολ- λά ἢ παλαιογραφία) γιὰ τοῦτο τὰ λέμε μονό- ψηφα διπλά. Ὅσα λοιπὸν ἔρχεται ἀκρόλεξο ν πρὶν ἀπὸ λέξη π' ἀρχίζει ἀπὸ ξ, ψ, στὴν κοινὴ Ρωμαϊ- κὴ ὄχι μόνον δὲν ξεπέφτει μὰ καὶ ἐπιβάλλει τὴν ἡχε- ράδα του στ' ἀκόλουθὰ του ἡχη (2) ξ, ψ καὶ τὰ κάνει ἡχερά(2) gz, bz, (ἡχοταιριαζιά) λ. χ. τὸν ξέρω (προφ. τογκξέρω), ἂν ψάλλω (προφ. αμβξάλλω) κτλ. Ἰδιωματικὰ ὅμως σὲ μερικοὺς τόπους ξεπέφτει τὸ ν πρὶν ἀπ' τὰ ξ, ψ, ἀκολουθώντας ἄλλο γλωσσικὸ νόμο πού' αὐτὰ σύμφωνα κατὰ σειρά μόνον ὅταν τὸ τρίτο εἶναι λ ἢ ρ μποροῦνε νὰ σταθοῦνε στὴ Ρωμαϊ- κὴ λ. χ. **σκλάβος, στρώων** κτλ. εἰδημὴ ξεπέφτει πάντα τὸ ἓνα λ. χ. **ἀφξάινω > ἀξάινω, σφινκτός > σφινκτός** ἔτσι καὶ τὴν **ψυχὴ > τὴ ψυχὴ**, ἂν ξέ- ρεις > ἂ ξέρεις κτλ. Τὸ ζ ὅμως πού' λές, ἀγαπητέ μου, πού' οἱ γελοῖες ψεφτογραμματικές τῆς καθάρ- βουσας μᾶς τὸ λένε ἀκόμη διπλό, σήμερα πιά διπλό δὲν εἶναι μήτε καὶ στὴν καθρέβουσα. Τὸ ζ σήμερα εἶναι ἀπλό δοντοσφυριστικὸ ἡχερὸ σ ὅπως τὸ β εἶναι ἡχερὸ φ (δοντοχειλικὰ), καὶ τὸ γ ἡχερὸ χ (ὕγραλα- ρυγγικὰ), γιὰ τοῦτο πρωτοτερνὸ ν δὲ σηκώνει: ὅπως τὸ ἰδιοπρόφερό του ἡχο σ. Ὁ φτόγγος πού' παρὰ- στηνε τὸ ψηφί Ζ γεννήθηκε ἀπὸ διαφορὰς ἀρχές: α') ἀπ' τὸ ἀρχαῖο Ἰαπετικὸ j λ. χ. jūs Ἰντικὸ καὶ Λατινικὸ, ζύμη Ἑλληνικὸ. β') ἀπ' τὸ γ+j λ. χ. ἀραγ-jw > ἀράζω, γ') ἀπ' τὸ δ+j λ. χ. σχίδ-ja > σχίζα, δ') ἀπ' τὸ σ+δ λ. χ. Ἀθήνας- δε > Ἀθήναζε, ε') ἀπὸ ξένες λέξεις λ. χ. Ζέλεια. Στὴν προφορὰ πρὶν ἀπ' τὸν δ' αἰῶνα π. Χ. εἴτανε καθαφτὸ διπλό: σδ. Κατόπι συχίστηκαν οἱ δυὸ φτόγγοι καὶ προφέρθηκε σάν τὸ δικόμας τζ (3) σώ- ζεται ἀκόμα ἡ προφορὰ ἔφτῃ στὴν Κάρπαθο: γνω- ρίζω, βυτζί κτλ.). Καὶ τέλος ἀπ' τὸ β' αἰῶνα π. Χ. καὶ δώθε προφέρθηκε σά διπλό ζζ (ὡς τὰ σήμερα στὴ Νικαρία γνωρίζω, βυτζί κτλ.). Κατόπι: μετὰ τὴν ἀπλοποίηση ὅλων τῶ διπλῶν ἀπλοποιήθηκε καὶ ἀφτὸ στὴν κοινὴ καὶ κατάντησε στὸ σημερινὸ ζ=Ζ. Ὅλα τοῦτα καθὼς καὶ καθὲς ἄλλο ζήτημα φωνολο- γικὸ, μορφολογικὸ, ἑτυμολογικὸ τῆς γλώσσας μᾶς διάπλατα ξεδιαλύνονται, καθὼς τὸ λές, μῆς' στὴ γραμματικὴ μου, πού' θὰ ἔγῃ ὡς 35 τυπογραφικά. Λίγη ὑπομονὴ ἀκόμα καὶ ξετελειώνεται.

Ἀγούστος 1906.

Μ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

2) Ἡχερὰ εἶναι ὅσα προφέρουμε τσιτώνοντας τὴ χα- ρμάδα τοῦ λάρυγγα πού' νὰ σηματοῖζει στενὸ γλωσσίδι καὶ βγαίνοντας ὁ ξανασσμός μας νὰ ταραῖζει τίς ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ φωνητικές κόρδες γιὰ νὰ παράγουν ἡχο: b, β, d, δ, τζ, ζ, γκί, γδ, γκ, γ, μ, ν, gn, n (final) ρ, λ, gl (Ἰτα- λικὸ). Ἀνχα εἶναι ὅσα προφέρουμε βγάζοντας τὸν ξανασ- σμό μας μετὰ χαλαρωμένη τὴ χαρμάδα τοῦ λάρυγγα, πού' νὰ μὴν ταραῖζονται καθόλου οἱ φωνητικές μας κόρδες: π, φ, τ, θ, τσ, σ, κ, χ, κ, γ. Ὁ Ψυχάρης πὺξ ξεδιαλυμένα τὰ λέει χορδόνηχα καὶ ἀχορδόνηχα.

3) Πόσο ἀπλοὶ εἶναι οἱ καλοὶ μας οἱ δάσκαλοι πού' τὸ φτόγγο τζ τότε θάρρουνε βάρβαρο! Ὁ sancta simplicitas!

Υ. Γ. Στὰ πρωτοτερνὰ μου γλωσσολογ. ἀπλο- χώρησε ἓνα τυπογρ. λάθος: ἀντὶς Α. lumba γράφε λ. Καλαβρίτικη limba.

ΤΑ ΕΥΩΔΕΣΤΑ...

Φίλε «Νουμά».

Στὶς «Ἀθήναι» τοῦ περασμένου Σεπτεμβρίου (2 Σεπτεμβρίου, σελ. 2, στή 2) διάβασα τὰ ἀκόλουθα διασκεδαστικώτατα:

Ποία εἰς ὅλων τῶν ἀπειροπληθῶν ἀθηναϊκῶν συναδελ-

φων, πρῶτων, ἐσπερινῶν ἢ καὶ ἐβδομαδιαίων νομίζετε δὲ, ἔχει τὴν πρώτην ἐν Ἀθήναις κυκλοφορίαν, τούλάχιστον κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς;

Ὁ «Νουμάς»!

Τὸ ποῦμα θὰ φανῇ ἀπίστευτον καὶ ὁμως εἶναι ἀλη- θές. Διότι ἀπὸ τινων ἡμερῶν παρατηρεῖται ὅτι ὅλοι οἱ πλανόδιοι πωληταὶ σταφυλῶν παραδίδουν τὸ ἀγοραζόμενον ἐμπόρευσμά των εἰς τοὺς πελάτας των διπλωμένον εἰς φύλ- λα τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ἑλληνικῆς μαλλιαρῶσυνης.

Διὰ τοὺς δυστυχεῖς ὁπαδοὺς τῆς γλωσσολογικῆς θεω- ρίας τοῦ κ. Πάλλη, ἡ δοκιμασία εἶνε ὁμολογουμένως ἀλ- γεινὴ καὶ μετὰ βλέμματα θλίψεως βλέπουσι τὰ ἀγαπητά των φύλλα τῶν «ἐλίων καὶ διχλεχτῶν» εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κοσμάκη καὶ μάλιστα πρὸς χρῆσιν, ρεῦ, τὸσον χυδαῖαν καὶ ἥμισυ ποιητικὴν.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ Ἀθηναῖοι μαζὺ μετὰ τὸ τραγάνισμα τῶν ροδιτῶν, λαμβάνουσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐντροφήσωσι εἰς τὰς φιλοσοφικὰς ἰδέας τοῦ Νίτσε καὶ εἰς τὰ ἀπολαυ- στικὰ ρομάντσα τοῦ κ. Ψυχάρη.

Δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ σὲ ποῖο μέρος τὸ διάβασα τὸ φύλλο αὐτὸ τῶν «Ἀθηνῶν», μὰ καθὼς μετὰ πλη- ροφόρησαν πολλοὶ φίλοι μου καὶ καθὼς τὸ εἶδα πολ- λές φορές καὶ ὁ ἴδιος, πολλὰ φύλλα τῶν «Ἀθηνῶν» μετὰ τὰ εὐωδέστατα ἄρθρα τοῦ κ. Πάπ κυκλοφοροῦν κομματάκι-κομματάκι σὲ κάποιο εὐωδέστατο ὑπόγειο τῆς Ὀμονοίας πού' δὲν πουλιοῦνται σταφύλια ἀλλὰ ῥαλαφρώνονται οἱ κοιλιές.

Δικός σου
ΕΠΟΥ

ΚΕΡΔΟΣ 352,245 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναὶ! **352,245** δραχμάς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπέζομεσίτου κ. Ἰω. Φωτίου εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λα- χειοφῶρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερ- δίσαι διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν **352,245** δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιδάσῃ τὸ πο- σὸν τοῦτο εἰς **1,000,000** δραχ. καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κλη- ρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τι χαρὰ νὰ εἶναι ἡ πρώτη μετὰ τὰς **70,000**, χρυσᾶς δραχμῶν τὴν 17 Ἰουνίου ἐ. ε. ὅτε γεννήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἐγγράφονται μέλη τοῦ ὑπο τὴν Προ- δρεῖαν τοῦ κ. Ἰω. Φωτίου «Ταμειουτηρίου» διὰ τὸν Λαὸν ἀναγνωρισθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουνίου ἐ. ε. Β. Διατάγματος, μετὰ διδράχμους μηνιαίας καταθέ- σεως.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη.

Ἰ. Υπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος
Σκοτωμοί. Ἐπαρχίαι 5.

Λαθωμοί. Ἀθήνα 2, Περαιάς 3, Ἐπαρχίαι 6.

Κλεψίαι. Ἀθήνα 1, Περαιάς 3, Ἐπαρχίαι 1 (ληστεία).

Ἀπαγωγές. Ἀθήνα 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ὁ Α. Δάνεισέ μου, φίλε μου, πενήντα λεφτά, γιὰτὶ μοῦ χρειάζονται ψιλὰ. Το βράδι σοῦ τα δίνω.

Ὁ Β. Ὅχι! Πάρε μια δραμὴ...τα πενήντα λε- φτα ξεγκινοῦνται πρὶν περάσει μιὰ ὥρα.

Ὁ Α. Ἐχεις δίκιο.

Ὁ κ. Νέη. Ἀχ! νὰ μπορούσε κανεὶς νὰτανε πάντα νέος!

Ὁ κ. Γραῖη. Πολλά γυρέβεις, καημένη. Ἐγὼ θάμουνα φαριστημένη νάμνησκα αἰῶνια γριά.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἐπειδὴ εἴτανε λίγο ἄρρωστος ὁ συνεργάτης μας κ. Νίκος Βέης ἡ συνέχεια τοῦ *Πουλολόγου* ἔμεινε γιὰ τ' ἄλλο φύλλο.

— Μὲς γράφει κάποιος, ἀπ' ὁρμὴ τοῦ συταρχικοῦ δειπνοῦ τοῦ Δρακούλη, μιὰ πολὺ σωστὴ γνώμη.

Ἀντί, λέει, νὰ γίνῃ ἐταιρία ζωοφίλων ἐδῶ, καλὰ θάτανε νὰ γίνῃ πρῶτα μιὰ ἐταιρία ἀθροποφίλων πού' νὰ προστατεύει τοὺς δυστυχισμένους πού' σκοτώνονται καὶ λαδώνονται κάθε μέρα στὸν τόπο μας.

— Ὅπαδοί της μποροῦνε νάβῃ ὅλ' οἱ βουλευτῆδες καὶ ὅλ' οἱ ὀπουργοὶ καὶ ὅλοι πού' ἀπωτόρησε φροντίζουν σή- μερα νὰ βγάξουν ἐπ' τίς φυλακὰς τοὺς φοιτῆδες καὶ νὰ πληθαίνουν ἔτσι τὸ κακὸ στὸν τόπο μας.

— Μιὰ φορὰ τὸ χρόνος οἱ ὀπαδοὶ αὐτοὶ νὰ κίθουνται σὲ ἀντιαθροποφικὸ δειπνο καὶ νὰ δηλώνουν πῶς τρῶνε κρέας μὰ κ' ἐμποδίζουν καὶ τοὺς ὁμοίους τους νὰ τρῶγουνται ἀναματᾶς τους.

Στὸ δειπνο αὐτὸ θὰ μπορούσαν νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ Δρακουλοπλατωνικοὶ φυτορῆγες κ.κ. Ζητουσιῆτης, Ξενόπουλος καὶ Μηχαηλίδης καὶ νὰ πιοῦνε στὴ γαῖα τῶν κρεατοφάγων, κηρύσσοντας πῶς μονιχὰ ὅσοι τρῶνε γερὰ, μποροῦν καὶ γερὰ νὰ σκέφτονται.

— Τὸ Δασκαλοπάζιρο ἐκκολουθεῖ, ὄχι βέβαια ἀπὸ Βουργάρους στὴν Ἀχιάλα, ἀλλ' ἀπὸ Ρωμιοὺς Ἰπουργοὺς στὴ λεύτερη Ἑλλάδα.

— Δὲ θὰ γίνῃ καμιά ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὸ Σεβ. Μητροπο- λίτη καὶ ἀπὸ ἄλλους ἐπίσημους νὰ μαζέψῃ συνεισφορὰς γιὰ τοὺς καινούριους αὐτοὺς Ἀχιαλίτες πού' τοὺς ἐκκομπίζει ἡ ἀτιμὴ συναλλαγὴ ἀπὸ τὴ μιὰ γωνιά τῆς Ἑλλάδας στὴν ἄλλη;

— Καὶ οἱ ἀστυφύλακες, λέει, θ' ἀπεργήσουν καὶ θὰ εἰσέλθουν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δημοσίου ζητοῦντες ἀποζη- μίωσιν.

— Γιάτὶ νὰ μὴν τὸ κάνουνε καὶ αὐτοὶ, μαθές; Τὸ δρόμο τοὺς τὸν ἔχουνε δείξει οἱ γαλονάτοι.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Χαραλ. Ἀντρεάδης στὸ Χαρμπίν. Μωρε, καὶ ξε- τινάχτηκες; Λάβαμε δὲ, μᾶς ἔστειλες καὶ σ' ἐύχαριστοῦμε. Δυστυχῶς οὔτε νὰ σοῦ γράψωμε μπορούμε οὔτε τὰ φύλλα νὰ στείλωμε στοὺς καινούριους συντρομητάδες γιὰτὶ τὰ κατατόπια τους πρέπει νάβῃ γραμμένα Ρούσικα. Θὰ πα- σκίζουμε μέσο τοῦ φίλου κ. Λαν. νὰ σοῦ στείλωμε κανένα γράμμα — κ. Γιάν. Ἀντων. στὰ Χανιά. Τὸ δημοσεύσαμε τὸ ἄρθρο σου, ἂν καὶ σὲ μερικὰ δὲ σφαλῶμε. Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει καὶ πολὺ. Ὁ «Νουμάς» εἶναι λεύτερο βῆμα πού' μπορεῖ καθένας νὰ πῇ τὴ γνώμη του, σῶνε μονάχι νὰν τὴ λέει εὐκρινῶς καὶ θαρρετὰ — κ. Σ. Κοντολ. Κάτιρο. Εἴγαμε ἔφνιαστέ καὶ μῆς, μὰ τώρα ὅλα ἐγγιόνται: θὰ λάβεις τοὺς ἀριθμοὺς πού' μᾶς ζητᾶς. — κ. Ν. Ζαχ. στὴ Λάντρε. Θὰ σοῦ στείλωμε τοὺς ἀριθμοὺς. Θάρρουμε πῶς γιὰ τὸ βιβλίο κατὶ θὰ γίνῃ. — κ. Γρηγ. Ὅσο καὶ ἂν κοκκο- ρεύεται στὰ τελευταῖα «Παναθηναῖα» γιὰ νέος δ' κ. Ξεν. φαίνεται ποτὲ δὲν τὴν ἀπέλαψε τέττα χαρά.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἓνα, κ' ἓνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιοῦντα στὰ γραφεῖα μας καὶ στὸ Βιβλιοπωλεῖα Σακέτο- (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ) τὰκόλουθα βι- βλία:

Τοῦ Ψυχάρη «Ὁνειρε τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ Πάλλη «Ἡλιος καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ Φωτιάδου Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννηση» (σελ. 405).

Τοῦ Ἐφταλιώτη «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης» σελ. 320) καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ Ἐρμονα «Τῆς Ζωῆς» (σελ. 194).

Τοῦ Φιλήντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμεικῆς γλώσσας (μέρ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ Λόγγου «Δάφνης καὶ Χλόης» (χαρτοδε- μένο) μεταφρ. Ἡλ. Βουτιερῆδη (σελ. 86).